21/05/2021

Λόγοι του Μεγάλου Κωνσταντίνου προς τους εκπροσώπους της εξουσίας του

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«[…] **Σ’ εμένα εμπιστεύτηκε ο Ύψιστος Θεός την επίγεια βασιλεία και εγώ ανέθεσα σ’ εσάς τις επιμέρους διοικήσεις. Προσέχετε, μην κάνετε κατάχρηση της εξουσίας. Μην αρπάζετε από το φτωχό, μην κλέβετε τον ξένο πλούτο. Μην αδικείτε τους ταπεινούς. Μη συσσωρεύετε αγαθά για τον εαυτό σας, στερώντας τα από κάποιους άλλους. Θα δώσετε λόγο στο βασιλέα Χριστό, και αν ακόμα δε θα σας αντιληφθεί ο επίγειος βασιλεύς**».

Έπειτα πήρε ένα δόρυ και χάραξε στη γη τα μέτρα του αναστήματος ενός ανδρός και είπε: «Και όλο τον πλούτο του κόσμου αν κερδίσομε, και ολόκληρη τη γη αν αποκτήσομε, δε θα πάρομε μαζί μας τίποτε περισσότερο από αυτό το τεμάχιο της γης. Αν το πάρομε και αυτό».

Έτσι μιλούσε ο Κωνσταντίνος στο λαό και στις συνεδριάσεις, όμως οι περισσότεροι κωφοί και αμελείς δεν συμμορφώνονταν. Τον χειροκροτούσαν, χωρίς να συμφωνούν με τις αυστηρές νουθεσίες του. Εκείνος, όταν άκουγε τις εγκωμιαστικές φωνές, τους έκανε νεύμα να κοιτάζουν μόνο στον ουρανό και μόνο τον Ύψιστο Βασιλέα να τιμούν και να θαυμάζουν. Επίσης, οπουδήποτε μιλούσε,

όταν άγγιζε θεολογικό θέμα ο ίδιος ή άκουγε από άλλους ιερό λόγο, σηκωνόταν οπωσδήποτε όρθιος από υπερβολικό σεβασμό στα θεία λόγια.

Μέσα στο παλάτι είχε ξεχωρίσει έναν ιερό τόπο, που διαμόρφωσε σε ναό. Εκεί απομονωνόταν πολλές ώρες την ημέρα και προσευχόταν. Κάθε ημέρα συγκέντρωνε όλους τους αυλικούς, τους συγγενείς και τους φίλους του παλατιού και μελετούσαν όρθιοι αποσπάσματα από την Καινή και από την Παλαιά Διαθήκη.

Έλεγε επίσης ότι, Δημιουργός όλων είναι ο Θεός και όχι η τύχη: «Είναι επιπόλαιοι και παράλογοι οι άνθρωποι, που αποδίδουν στην τύχη, όσα δεν μπορούν να κατανοήσουν. Η ακριβής και αρμονική πρόνοια του Θεού είναι, που ρυθμίζει τα πάντα, ώστε να είναι εξαίσιο θαύμα όλη η κτίση... Ο σκοπός της ενανθρωπήσεως του Χριστού ήταν η σωτηρία των ανθρώπων και η απόδειξη της φροντίδας και της αγάπης του Δημιουργού για τα δημιουργήματά του. Τα ευεργετήματα του Σωτήρος είναι μέγιστα. Η όραση αντί της τυφλότητος, η ευρωστία αντί της ασθενείας, η ζωή αντί του θανάτου... Οι δίκαιοι και οι σώφρονες οδηγούνται στον Όσιο Δικαστή όχι για να κριθούν, αλλά για να απολαύσουν τις τιμές, που τους υποσχέθηκε. Οι ακάθαρτοι και οι άδικοι θα προσαχθούν βίαια και οδυρόμενοι στη δίκη, όπου θα ακούσουν την καταδικαστική απόφαση του Θεού. Εκεί τους περιμένει άσβεστο πυρ και ακατάπαυστο, απότομο και κατηφορικό βάραθρο».

Είναι θαυμαστό και μεγαλειώδες και ασύλληπτο ο Μέγας κοσμοκράτωρ, Κωνσταντίνος, ευρισκόμενος στο απόγειο της δόξης, να μετανοιώνει, να ταπεινώνεται και να χαμηλώνει, για να περάσει τις πύλες του ουρανού. Διότι οι πύλες του ουρανού μόνο για τους ταπεινούς ανοίγουν. Αυτό το χαμήλωμα του Μεγάλου απαιτούσε πίστη ακράδαντη. Προϋπόθετε ανδρεία ψυχής. Ενείχε σύνεση και αγιότητα. Φανέρωνε μεγαλείο ψυχής. Όλα αυτά τα είχε ο Κωνσταντίνος. Γι’ αυτό κοντά στα επίγεια μεγαλουργήματά του, ενήργησε και τα «ουράνια έργα», ασφαλή ελπίδα για την Αιώνια Βασιλεία.

Από το βιβλίο «Ο πατήρ της Ρωμηοσύνης» της Μοναχής Ολυμπιάδος Ντίτορα – Ι.Μ. Αγ. Αθανασίου Ημαθίας